

חק לישראל – פרשת קדושים יום ו'

ויקרא פרק כ'

(טז) **וְאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרַב אֵל כָּל בְּהֵמָה לְרִבְעָה אֹתָהּ וְהִרְגַתָּ אֶת הָאִשָּׁה וְאֶת הַבְּהֵמָה מוֹת יוֹמָתוֹ דְּמִיָּהֶם בָּם:** (טז) **וְאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרַב אֵל כָּל בְּהֵמָה לְרִבְעָה אֹתָהּ וְהִרְגַתָּ אֶת הָאִשָּׁה וְאֶת הַבְּהֵמָה מוֹת יוֹמָתוֹ דְּמִיָּהֶם בָּם:** (טז) **וְאִתְּתָא דִּי תִקְרַב לְכָל בְּעִירָא לְמִשְׁלַט בַּהּ וְתִקְטוּל יֵת אִתְּתָא וְיֵת בְּעִירָא אִתְקַטְלָא יִתְקַטְלוּן קְטֹלָא חִיבִין:**

(יז) **וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אָחִיתוֹ בֵּת אָבִיו אוֹ בֵּת אִמּוֹ וְרָאָה אֶת עֵרוֹתָהּ וְהִיא תִרְאָה אֶת עֵרוֹתוֹ חֶסֶד הוּא וְנִכְרְתוּ לְעֵינֵי בְנֵי עַמָּם עֵרוֹת אָחִיתוֹ גְּלָה עֹנֹו יִשָּׂא:** (יז) **וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אָחִיתוֹ בֵּת אָבִיו אוֹ בֵּת אִמּוֹ וְרָאָה אֶת עֵרוֹתָהּ וְהִיא תִרְאָה אֶת עֵרוֹתוֹ חֶסֶד הוּא וְנִכְרְתוּ לְעֵינֵי בְנֵי עַמָּם עֵרוֹת אָחִיתוֹ גְּלָה עֹנֹו יִשָּׂא:** (יז) **וְגִבְרַי דִּי יִסַּב יֵת אִתְּתִיָּה בֵּת אָבוּהִי אוֹ בֵּת אִמִּיָּה וְיִחְזִי יֵת עֵרוֹתָהּ וְהִיא תִחְזִי יֵת עֵרוֹתֶיהָ קֹלְנָא הוּא וְיִשְׁתִּיעֲזוּן לְעֵינֵי בְנֵי עַמָּהוֹן עֵרוֹת אִתְתִּיָּה גְּלִי חוּבְיָה יִקְבְּלוּ:**

(יח) **וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת אִשָּׁה דָּוָה וְגִלָּה אֶת עֵרוֹתָהּ אֶת מִקְרָהּ הֶעֱרָה וְהוּא גִלָּתָהּ אֶת מִקְוֹר דְּמִיָּהּ וְנִכְרְתוּ שְׁנֵיהֶם מִקְרָב עַמָּם:** (יח) **וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת אִשָּׁה דָּוָה וְגִלָּה אֶת עֵרוֹתָהּ אֶת מִקְרָהּ הֶעֱרָה וְהוּא גִלָּתָהּ אֶת מִקְוֹר דְּמִיָּהּ וְנִכְרְתוּ שְׁנֵיהֶם מִקְרָב עַמָּם:** (יח) **וְגִבְרַי דִּי יִשְׁכְּבוּ יֵת אִתְּתָא סוּאָבְתָא וְיִגְלִי יֵת עֵרוֹתָהּ יֵת קֹלְנָה גְּלִי וְהִיא תִגְלִי יֵת סוּאָבְתָא דְּמִיָּהּ וְיִשְׁתִּיעֲזוּן תְּרוּיָהוֹן מִגּוֹ עַמָּהוֹן:**

(יט) **וְעֵרוֹת אָחוֹת אִמָּךְ וְאָחוֹת אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה כִּי אֶת שְׂאֵרוֹ הֶעֱרָה עֹנֹם יִשָּׂאוּ:** (יט) **וְעֵרוֹת אָחוֹת אִמָּךְ וְאָחוֹת אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה כִּי אֶת שְׂאֵרוֹ הֶעֱרָה עֹנֹם יִשָּׂאוּ:** (יט) **וְעֵרִית אַחַת אִמָּךְ וְאַחַת אָבוּךָ לֹא תִגְלִי אַרְי יֵת קְרִיבִיָּה גְּלִי חוּבְיָה יִקְבְּלוּ:**

(כ) **וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת דֹּדָתוֹ עֵרוֹת דָּדוֹ גְּלָה חֲטָאִם יִשָּׂאוּ עֵרִירִים יָמָתוֹ:** (כ) **וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת דֹּדָתוֹ עֵרוֹת דָּדוֹ גְּלָה חֲטָאִם יִשָּׂאוּ עֵרִירִים יָמָתוֹ:** (כ) **וְגִבְרַי דִּי יִשְׁכְּבוּ יֵת אַחַת אַח אָבוּהִי עֵרִית אַח אָבוּהִי גְּלִי חוּבְיָה יִקְבְּלוּן בְּלֹא וְלָד יָמוּתוּן:**

(כא) **וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אִשְׁתּוֹ אֲחִיו נָדָה הוּא עֵרוֹת אֲחִיו גְּלָה עֵרִירִים יְהִיוּ:** (כא) **וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת אִשְׁתּוֹ אֲחִיו נָדָה הוּא עֵרוֹת אֲחִיו גְּלָה עֵרִירִים יְהִיוּ:** (כא) **וְגִבְרַי דִּי יִסַּב יֵת אַחַת אֲחוּהִי מִרְחֻקָא הִיא עֵרִיתָא דְּאֲחוּהִי גְּלִי בְּלֹא וְלָד יְהוּן:**

(כב) **וְשִׁמְרַתֶּם אֶת כָּל חֻקֹּתַי וְאֶת כָּל מִשְׁפָּטַי וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִקִּיאוּ אֹתְכֶם הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי מְבִיא אֹתְכֶם שָׁמָּה לְשִׁבְתָּ בָּהּ:** (כב) **וְשִׁמְרַתֶּם אֶת כָּל חֻקֹּתַי וְאֶת כָּל מִשְׁפָּטַי וְעִשִּׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִקִּיאוּ אֹתְכֶם הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי מְבִיא אֹתְכֶם שָׁמָּה לְשִׁבְתָּ בָּהּ:** (כב) **וְתִשְׁרֹנוּ יֵת כָּל קִמְי וְיֵת כָּל דִּיעֵי וְתִעְבְּדוּן יְתִהוּן וְלֹא תִרְוּקוּן יִתְכוּן אֲרַעָא דִּי אֲנָא מְעִיל יִתְכוּן תַּמּוֹן לְמִתַּב בָּהּ:**

(כג) **וְלֹא תִלְכוּ בְּחֻקֵּי הַגּוֹי אֲשֶׁר אֲנִי מִשְׁלַח מִפְּנִיכֶם כִּי אֶת כָּל אֱלֹהֵי עֲשׂו וְאֶקְצֵ בָּם:** (כג) **וְלֹא תִלְכוּ בְּחֻקֵּי הַגּוֹי אֲשֶׁר אֲנִי מִשְׁלַח מִפְּנִיכֶם כִּי אֶת כָּל אֱלֹהֵי עֲשׂו וְאֶקְצֵ בָּם:** (כג) **וְלֹא תִהְיוּן בְּנִימוּסֵי עַמְמֵיָא דִּי אֲנָא מְגִלִי מִן קְדַמִּיכוּן אַרְי יֵת כָּל אֲלִין עֲבָדוּ וְרַחִיק מִיַּמְדֵי יְתִהוּן:**

(כד) **וְאָמַר לְכֶם אֲתֶם תִּירְשׁוּ אֶת אֲדָמְתֶם וְאֲנִי אֶתְנַנֶּה לְכֶם לְרִשְׁתָּ אֹתָהּ אֲרָץ זִבְתָּ חֶלֶב וְדִבְשָׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי אֹתְכֶם מִן הָעַמִּים:** (כד) **וְאָמַר לְכֶם אֲתֶם תִּירְשׁוּ אֶת אֲדָמְתֶם וְאֲנִי אֶתְנַנֶּה לְכֶם לְרִשְׁתָּ אֹתָהּ אֲרָץ זִבְתָּ חֶלֶב וְדִבְשָׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי אֹתְכֶם מִן הָעַמִּים:** (כד) **וְאֲמִרִית לְכוּן אֲתוּן תִּירְתוּן יֵת אֲרַעְהוֹן וְאֲנָא אֶתְנַנֶּה לְכוּן לְמִירַת יְתָהּ אֲרַעָא עֲבָדָא חֶלֶב וְדִבְשָׁ אֲנָא יְי אֱלֹהֵיכֶם דִּי אֲפְרִשִׁית יִתְכוּן מִן עַמְמֵיָא:**

חק לישראל – פרשת קדושים יום ו'

(כה) וְהִבְדַּלְתֶּם בֵּין הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה לְטִמְאָה וּבֵין הָעוֹף הַטָּמֵא לְטָהוֹר וְלֹא תִשְׁקְצוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם בַּבְּהֵמָה וּבָעוֹף וּבְכָל אֲשֶׁר תִּרְמֹשׁ הָאָדָמָה אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי לָכֶם לְטִמְאָה: (כה) וְהִבְדַּלְתֶּם בֵּין הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה לְטִמְאָה וּבֵין הָעוֹף הַטָּמֵא לְטָהוֹר וְלֹא תִשְׁקְצוּ אֶת נַפְשֵׁיכֶם בַּבְּהֵמָה וּבָעוֹף וּבְכָל אֲשֶׁר תִּרְמֹשׁ הָאָדָמָה אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי לָכֶם לְטִמְאָה: (כה) וּתְפַרְשׂוּן בֵּין בְּעִירָא דְכִיָּא לְמִסְאָבָא וּבֵין עוֹפֵא מְסָאָבָא לְדָבִי וְלֹא תִשְׁקְצוּן יַת נַפְשֵׁיכֶוּן בְּבְעִירָא וּבְעוֹפֵא וּבְכָל דִּי תִרְחֵשׁ אֲרַעָא דִּי אִפְרָשִׁית לְכוּן לְסָאָבָא:
 (כו) וְהִייתֶם לִי קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה וְאַבְדַּלְתֶּם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי: (כו) וְהִייתֶם לִי קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה וְאַבְדַּלְתֶּם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי: (כו) וַתְּהוֹן קְדָמִי קְדִישׁוֹן אֲרִי קְדִישׁ אֲנָא יְיָ וְאַפְרָשִׁית יִתְכוּן מִן עַמְמֵיָא לְמַהוּי פְּלַחִין קְדָמִי:
 (כז) וְאִישׁ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בָהֶם אוֹב אוֹ יִדְעֵנִי מוֹת יוֹמָתוֹ בְּאֶבֶן יִרְגְּמוּ אֹתָם דְּמִיָּהֶם בָּם: (כז) וְאִישׁ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בָהֶם אוֹב אוֹ יִדְעֵנִי מוֹת יוֹמָתוֹ בְּאֶבֶן יִרְגְּמוּ אֹתָם דְּמִיָּהֶם בָּם: (כז) וְגִבֹר אוֹ אֶתְתָא אֲרִי יְהִי בְהוֹן בְּדִין אוֹ דְכוּרֵי אֶתְקַטְלָא יִתְקַטְלוּן בְּאֶבְנָא יִרְגְּמוּן יִתְהוֹן קְטָלָא תִיבִיו:

רס"י

(כח) נדה היא – השכיבה הזאת מנודה היא ומאוסה. ורבותינו דרשו לאסור העררה בה כנדה שהעררה מפורשת בה את מקורה הערה:

(כג) ואחז – לשון מיאוס כמו (בראשית כז) קלתי בחיי כחדם שהוא קץ בזונו:
 (כה) והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה – נב אין ל"ל בין פרה לחמור שהרי מובדלין ונכרין הם אלל בין טהורה לך לטמאה לך בין שנשחט רובו של סימן לנשחט חליו וכמה בין רובו לחליו מלל שעה: אשר הבדלתי לכם לטמא – לאסור:

(כו) ואבדל אתכם מן העמים להיות לי – אם אתם מובדלים מהם הרי אתם שלי ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחביריו. רבי אלעזר בן עזריה אומר מנין שלל יאמר אדם נפש קלה בבשר חזיר אי אפשר ללבוש כלאים אבל יאמר אפשרי ומה אעשה ואצי שבשמים גזר עלי ת"ל ואבדל אתכם מן העמים להיות לי שיהא הבדלתכם מהם לשמי פורש מן העבירה ומקבל עליו עול מלכות שמים:

(כז) כי יהיה בהם אוב וגו' – כאן נאמר בהם מיתה ולמעלה כרת. עדים והתראה בסקילה מויד בלל התראה בהכרת ושגגתם חטאת וכן בכל חייבי מיתות שנאמר בהם כרת:

(יז) חסד הוא – לשון ארמי חרפה חסודל (סנהדרין נח) ומדרשו א"ת קין נשאל אחותו חסד עשה המקום לבנות עולמו ממנו שני (תהלים פט) עולם חסד יבנה:

(יח) הערה – גלה וכן כל לשון ערוה גלוי הוא והוי"ו יורדת בתיבה לשם דבר כמו זעוה מגזרת (אסתר ה) ולא קם ולא זע וכן אחוה מגזרת אח. והעררה זו נחלקו בה רבותינו (יבמות נה) ו"א זו נשיקת שמש וי"א זו הכנסת עטרה:

(יט) וערות אחות אמה – שנה הכתוב באזהרתו לומר שהזהר עליהן בין על אחות אביו ואמו מן האב בין על אחיותיהן מן האם אבל ערות אשת אחי אביו לא הוזהר אלל על אשת אחי אביו מן האב:

(כ) אשר ישכב את דדתו – (יבמות נד) המקרא הזה בא ללמד על כרת האמור למעלה שהוא בעונש הליכת ערירי: ערירים – כתרומתו בלל ולד ודומה לו (בראשית טו) ואנכי הולך ערירי יש לו בנים קוצרן אין לו בנים מת בלל בנים לכך שנה בשני מקראות אלו ערירים ימותו ערירים יהיו. ערירים ימותו אם יהיו לו בשעת עבירה לא יהיו לו כשימות לפי שקוצרן בחייו ערירים יהיו שאם אין לו בשעת עבירה יהיה כל ימיו כמו שהוא עכשיו:

חק לישראל – פרשת קדושים יום ו'

נביא – יחזקאל פרק כ'

(ב) ויהי דבר יהוה אלי לאמר: (א) בן אדם דבר את זקני ישראל ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה הלא תדרש אתי אתם באים חי אני אם אדרש לכם נאם אדני יהוה: (ד) התשפט אתם התשפוט בן אדם את תועבת אבותם הודיעם: (ה) ואמרת אליהם כה אמר אדני יהוה ביום בחרי בישראל ואשא ידי לזרע בית יעקב ואודע להם בארץ מצרים ואשא ידי להם לאמר אני יהוה אלהיכם: (ו) ביום ההוא נשאתי ידי להם להוציאם מארץ מצרים אל ארץ אשר תרתי להם זבת חלב ודבש צבי היא לכל הארצות: (ז) ואמר אליהם איש שקוצי עיניו השליכו ובגלולי מצרים אל תטמאו אני יהוה אלהיכם: (ח) וימרו בי ולא אבו לשמע אלי איש את שקוצי עיניהם לא השליכו ואת גלולי מצרים לא עזבו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי בהם בתוך ארץ מצרים: (ט) ואעש למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר המה בתוכם אשר נודעתי אליהם לעיניהם להוציאם מארץ מצרים: (י) ואוציאם מארץ מצרים ואבאם אל המדבר: (יא) ואתן להם את חקותי ואת משפטי הודעתי אותם אשר יעשה אותם האדם וחי בהם: (יב) וגם את שבתותי נתתי להם להיות לאות ביני וביניהם לדעת כי אני יהוה מקדשם: (יג) וימרו בי בית ישראל במדבר בחקותי לא הלכו ואת משפטי מאסו אשר יעשה אתם האדם וחי בהם ואת שבתותי חללו ואמר לשפך חמתי עליהם במדבר לכלותם: (יד) ואעשה למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתים לעיניהם: (טו) וגם אני נשאתי ידי להם במדבר לבלתי הביא אותם אל הארץ אשר נתתי זבת חלב ודבש צבי היא לכל הארצות: (טז) יען במשפטי מאסו ואת חקותי לא הלכו בהם ואת שבתותי חללו כי אחרי גלוליהם לבם הלוך: (יז) ותחס עיני עליהם משחתם ולא עשיתי אותם כלה במדבר: (יח) ואמר אל בנייהם במדבר בחוקי אבותיכם אל תלכו ואת משפטיהם אל תשמרו ובגלוליהם אל תטמאו: (יט) אני יהוה אלהיכם בחקותי לכו ואת משפטי שמרו ועשו אותם: (כ) ואת שבתותי קדשו והיו לאות ביני וביניהם לדעת כי אני יהוה אלהיכם: (כא) וימרו בי הבנים בחקותי לא הלכו ואת משפטי לא שמרו לעשות אותם אשר יעשה אותם האדם וחי בהם את שבתותי חללו ואמר לשפך חמתי עליהם לכלות אפי בם במדבר: (כב) והשבתי את ידי ואעש למען שמי לבלתי החל לעיני הגוים אשר הוצאתי אותם לעיניהם:

חק לישראל – פרשת קדושים יום ו'

משנה – אהלות פרק ד'

(א) מַגְדֵּל שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּאוֹר, טְמֵאָה בְּתוֹכוֹ, בְּלִים שֶׁבְּעֵבְיוֹ טְהוּרִים. טְמֵאָה בְּעֵבְיוֹ, בְּלִים שֶׁבְּתוֹכוֹ טְהוּרִים. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, מִחֻצָּה לְמִחֻצָּה. הִיָּה עוֹמֵד בְּתוֹךְ הַבַּיִת, טְמֵאָה בְּתוֹכוֹ, הַבַּיִת טָמֵא. טְמֵאָה בְּבֵיתָ, מִה שֶׁבְּתוֹכוֹ טְהוּר, שֶׁדָּרָךְ הַטְּמֵאָה לְצֵאת וְאִין דְּרָפָה לְהַפְנִס. בְּלִים שֶׁבִּינוּ לְבֵין הָאָרֶץ, שֶׁבִּינוּ לְבֵין הַכֶּתֵל, שֶׁבִּינוּ לְבֵין הַקּוֹרוֹת, אִם יֵשׁ פּוֹתַח טַפַּח, טְמֵאִין. וְאִם לֹא, טְהוּרִין. טְמֵאָה שָׁם, הַבַּיִת טָמֵא:

המגדל טהור – והוא גדלתותיו מגופות. לאי פתוחות, לא גרע מחלון שצין שני צחים. וטעמא דמה שצתוך המגדל טהור, לאין דרך לטומאה שצצית להכניסה צמגדל: אם יש שם פותח טפח – צין שולי המגדל לארץ, או צין דופן המגדל לכותל, או צין גג המגדל לתקרת הבית: טמאים – מחמת טומאה שצצית. חבל אין שם טפח הוי מגדל כלבוד ואין טומאת הבית נכנסת שם: טומאה שם הבית טמא – אם היתה טומאה צין שולי המגדל לקרקע הבית, או צין גג המגדל לגג הבית, או צין דפנות המגדל לכותלי הבית אע"פ שאין ציניהן פותח טפח: הבית טמא – שאין המגדל מזיל על הטומאה שתחתיו צתוך הבית שלא הטמא כל אשר צצית:

רע"ב – (א) מגדל שהוא עומד באויר – מגדל עץ שיש לו דפנות והדפנות עצמן יש חלל צעובין כגון חורין המפולשין פתוחים לפנים ולחוץ ולא שאין צהם פותח טפח, ורגילים להצניע שם מחטין וניטוריות וכלים קטנים: שהוא עומד באויר – תחת אויר השמים, כגון דקאי צחצר: טומאה צתוכו – צחלל המגדל עצמו: כלים שצעובין – צעובי חלל הדפנות: מחאה למחאה – מחאיו של עובי מגדל ולפנים כלפנים, מחאיו ולחוץ כלחוץ. צין שחללים צמגדל וטומאה צעובין, צין שהטומאה צמגדל וכלים צעובין. ואין הלכה כר' יוסי: טומאה צתוכו – צתוך המגדל: הבית טמא – אע"פ גדלתותיו מגופות, כדמפרש טעמא שדרך הטומאה לצאת משם לבית: טומאה צצית מה שצתוך

(ב) תַּבַּת הַמִּגְדָּל, יֵשׁ בָּהּ פּוֹתַח טַפַּח וְאִין בִּיעִיָּאתָהּ פּוֹתַח טַפַּח, טְמֵאָה בְּתוֹכָהּ, הַבַּיִת טָמֵא. טְמֵאָה בְּבֵיתָ, מִה שֶׁבְּתוֹכָהּ טְהוּר, שֶׁדָּרָךְ הַטְּמֵאָה לְצֵאת וְאִין דְּרָפָה לְהַפְנִס. רַבִּי יוֹסִי מְטַהֵר, מִפְּנֵי שֶׁהוּא יָכוֹל לְהוֹצִיָּאה לְחֻצָּיִם אוֹ לְשַׂרְפָּה בְּמִקּוּמָהּ:

דרך פתח זה, לפיכך מטמאה מיד דרך יציאתה: מה שצתוכה טהור – הואיל ואין ציציאתה פותח טפח, אינו צציאת את הטומאה: ואין דרך טומאה ליכנס – שאין סופו להכניס לה מת: ורבי יוסי מטהר – דשמא אין סופו לצאת דרך פתח זה שיהא צה שיעור טומאה שהרי יכול להוציאה לחצאים או לשורפה צמקומה. ואין הלכה כר' יוסי:

רע"ב – (צ) תיבת המגדל – רגילים לעשות תיבות קטנות צתוך מגדל של עץ, כדי להצניע צהם כלים ואוכלין ומסקים: שיש צה פותח טפח – שיש צחללה פותח טפח, ללא הויא טומאה טמונה: ואין ציציאתה – צחור פתחה אין צו טפח: טומאה צתוכה הבית טמא – ואע"פ שפתחה קטן. כדמפרש טעמא מפני שדרך טומאה לצאת, על כרחך סופה לצאת

(ג) הִיָּה עוֹמֵד בְּתוֹךְ הַפְּתַח וְנִפְתַּח לְחוּץ, טְמֵאָה בְּתוֹכוֹ, הַבַּיִת טְהוּר. טְמֵאָה בְּבֵיתָ, מִה שֶׁבְּתוֹכוֹ טָמֵא, שֶׁדָּרָךְ הַטְּמֵאָה לְצֵאת וְאִין דְּרָפָה לְהַפְנִס. הִיָּתָה מוֹכְנֵי שָׁלוֹ מְשׁוֹכָה לְאַחוּרָיו שְׁלֹשׁ אַצְבָּעוֹת, טְמֵאָה שָׁם בְּנֶגֶד הַקּוֹרוֹת, הַבַּיִת

חק לישראל – פרשת קדושים יום ו'

טְהוֹר. בַּמָּוֶה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּזִמְנֵן שְׁיֵישׁ שָׁם פּוֹתַח טַפַּח, וְאִינְהּ יוֹצֵאָה, וְהַמְגִדֵּל בָּא בַּמְדָּה:

בפתח ונפתח לחוץ. ושלש ארבעות לנקט, למעוטי אס היתה משוכה טפי משלש ארבעות, דלל הוא כמגדל, לאין דרך להרחיק המוכני מן המגדל כולי האי: בזמן שיש פס פותח טפח – דחלל המוכני שהטומאה זו פותח טפח, שלא תהא טומאה לרואה דבוקעת ועולה: ואינה יולאה – שאין המוכני נשמטת לגמרי מן המגדל: והמגדל זא במדה – שמחזיק ארבעים סאה בלח, שהם כוריים ציבש. שכשהוא במדה זו אינו מקבל טומאה, וחוצץ בפני הטומאה. אבל בפחות ממדה זו הוא כשאר כלים המקבלים טומאה ואינו חוצץ בפני הטומאה. וכל מגדל דחנינן צפרקין, במגדל הבא במדה מיירי:

רע"ב – (ג) היה – המגדל עומד כולו בתוך הבית אלא שפתח התיבה לחוץ: טומאה בתוכה הבית טהור – למשום מאי איכא לטמוייה, הא טומאת [ואהל] ליכא דיך זה פותח טפח ולא טמונה היא, ומשום יליאה של טומאה נמי לא מטמא דהא אין יליאתה לפנים בתוך הבית: טומאה בבית מה שבתוכו טהור – שאין דרך טומאה ליכנס פס: מוכני – גלגל העשוי למגדל להוליכו ממקום למקום: משוכה לאחוריו – מרוחקת מאחוריו המגדל לזד הבית, שהמגדל עומד על הפתח, והמוכני משוכה מאחוריו לזד הבית בפנים, וטומאה פס בתוך המוכני כנגד קורות הבית, אע"פ שהבית מאהיל עליה: הבית טהור – דנחשב מוכני כמגדל, והרי המגדל עומד

גמרא – גדה דף ב' ע"ב

עולא אקלע לפומבדיתא אייתו לקמיה דמא ולא חזא אמר ומה רבי אלעזר דמרא דארעא דישראל הוה כי מקלע לאתרא דר' יהודה לא חזי דמא אנא אחזי ואמאי קרו ליה מרא דארעא דישראל דההיא אתתא דאייתא דמא לקמיה דרבי אלעזר הוה יתיב רבי אמי קמיה ארחיה אמר לה האי דם חימוד הוא בתר דנפקה אטפל לה רבי אמי א"ל בעלי היה בדרך וחמדתיו קרי עליה סוד ה' ליראיו:

רש"י על הגמרא

ורב עינא: ולא חזא – משום כבודו דרב יהודה: ארחיה – הריח זו: חימוד – שנתאוות לבעלה ורחתה הדם מחמת תאוה:

דמרא דארעא דישראל – בקי במראות דם מכל חכמי ארץ ישראל כדמפרש לקמן: פומבדיתא – אתריה דרב יהודה בקיליה פ"ק דסנהדרין (97 יז) סבי דפומבדיתא רב יהודה

זוהר – תרומה דף קלה' ע"א

דָּוָא דְּשַׁבָּת, אִיהִי שַׁבָּת, דְּאֶתְאַחַדָּא בְּרָזָא (דף קל"ה ע"ב) דְּאֶחָד, לְמִשְׁרֵי עֲלָה דָּוָא דְּאֶחָד. עֲלוּתָא דְּמַעְלֵי שַׁבָּתָא, דְּהָא אֶתְאַחַדְתָּ בּוֹרְטִיָּא יְקִירָא קְדִישָׁא, בְּרָזָא דְּאֶחָד, וְאֶתְתַּקְנַת לְמִשְׁרֵי עֲלָה מְלַכָּא קְדִישָׁא עֲלָה:

חק לישראל – פרשת קדושים יום ו'

כִּד עֵייל שְׁבֵתָא, אִיהי אֲתִיחַדַת וְאֲתִפְרִשֵׁת מִסְטָרָא אַחְרָא, וְכֹל דִּינִין מִתְעַבְרִין מִינָהּ, וְאִיהי אֲשֵׁת־אֶרֶת בִּיחֻדָּא דְנִהִירוּ קְדִישָׁא, וְאֲתִעְטְרַת בְּכַמָּה עֵטְרִין לְגַבֵּי מְלָכָא קְדִישָׁא, וְכֹל שׁוֹלְטָנֵי רוּגְזִין וּמְאָרֵי דְדִינָא פְּלָהוּ עֲרֻקִין, (נ"א וְאֲתִעְבְּרוּ מִינָהּ) וְלִית שׁוֹלְטָנֵי אַחְרָא בְּכֻלָּהוּ עַלְמִין. וְאֲנַפְהָא נִהִירִין בְּנִהִירוּ עֲלָאָה, וְאֲתִעְטְרַת לְתַתָּא בְּעַמָּא קְדִישָׁא, וְכֻלָּהוּ מִתְעַטְרִין בְּנִשְׁמַתִּין חֲדָתִין. פְּדִין שִׁירוּתָא דְעֲלֻתָא, לְבָרְכָא לָהּ בְּחֻדָּהּ, בְּנִהִירוּ דְאַנְפִּין, וְלוֹמַר בְּרַכּוּ אֶת יְיָ הַמְּבֹרָךְ. אֶת יְיָ דִּיִּקְא, בְּגִין לְמִפְתַּח לְגַבְהָ בְּבָרְכָה.:

הלכה – הרמב"ם הלכות שבת פ"ח

(ד) כל זרע שקצירתו מצמחת אותו ומגדלתו כגון אספסתא וסלקא הקוצרו בשגגה חייב שתי חטאות אחת מפני שהוא קוצר ואחת מפני שהוא נוטע וכן הזומר והוא צריך לעצים חייב משום קוצר ומשום נוטע גבשושית של עפר שעלו בה עשבים הגביחה מעל הארץ והניחה על גבי יתדות חייב משום תולש היתה על גבי יתדות והניחה על הארץ חייב משום זרע תאנים שיבשו באיביהן וכן אילן שיבשו פירותיו בו התולש מהן בשבת חייב אף על פי שהן כעקורין לענין טומאה:

(ה) התולש עולשין והמזרד זרדין אם לאכילה שיעורו כגרוגרת ואם לבהמה שיעורו כמלוא פי גדי ואם להסקה שיעורו כדי לבשל ביצה המעמר אוכלין אם לאכילה שיעורו כגרוגרת ואם עמר לבהמה שיעורו כמלוא פי גדי ואם להסקה שיעורו כדי לבשל ביצה וביצה האמורה בכל מקום היא ביצה בינונית של תרנגולין וכל מקום שנאמר כדי לבשל ביצה הוא כדי לבשל כגרוגרת מביצה וגרוגרת אחד משלשה בביצה ואין עמוד אלא בגדולי קרקע:

(ו) המקבץ דבילה ועשה ממנה עגול או שנקב תאנים והכניס החבל בהן עד שנתקבצו גוף אחד הרי זה תולדת מעמר וחייב וכן כל כיוצא בזה:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סולטנה סוזן מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סולטנה סוזן מלכה
בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.